

Pribegie

Val

De-ar ști fântâna mea din vale
Pe unde apele mă curg,
Ar prinde Luna între zale
Peste colină, în amurg,

Și-n roata ei ar învârti
Și Carul mic și Carul mare,
La poarta unde iasomii
Cândva mă alintau în floare;

Le-ar umple-apoi cu amintiri
De ani bătrâna ei căldare,
Sub minunatele sclipiri
Aprinse-n cer, mărgăritare:

Mi-ar pune dulce, din cuptor,
Mireasma pâinii lângă sare
Și laptele din sân, izvor,
Al mamei într-o-mbrățișare,

Mi-ar pune lan de fân cosit
Cu primii pași făcând cărare,
Și-un zarzăr vesel, pârquit,
Sub triluri de privighetoare,

Un pumn de colb de vară-ncins
Din ulițele-acuma goale,
Și lângă Crivățul aprins,
O pârtie-n omătul moale,

Mi-ar umple aurul curat
Din lutul prispei ars de soare,
Iar din șindrila, picurat,
Argint de rouă lucitoare,

Din verdele-aguridei crud,
Rugini de toamne în ulcioare,
Iar din ogorul încă ud,
O brazdă numai de sudoare,

M-ar așeza printre feciori,
Din satul meu în sărbătoare,
La hore și la șezători

Lângă Mării și Mărioare,

Iar la-nceput de Cireșar,
Când Taurul pe boltă-apare,
Mi-ar înălța car după car
Spre ale viselor izvoare,

Ca-n seri tâtzii, cand sunt luat
De doruri printre gene-agale,
Să fiu aproape de-al meu sat....
De-ar ști fântâna mea din vale....

Valeriu Cercel